

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga. **BARCELONA.**

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 3 rals, Can Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

ACTUALITATS.

—Obriu!... Obriu que volém entrar!...

UNA CARTA.

Sr. Director de La Campana:

¿Sab que ja passa de ratlla lo que d' un quant temps á aquesta part vé fent?

Tot lo que ha succehit, tot lo que succeheix, tot lo que succehirá; tot ho atribuheix als libre-cambistas: crech que hasta la filoxera y 'l sarampió son cosa nostra.

Si no que avay estich d' humor, n' hi clavaria quatre de frescas, per donarli á entendre que un libre-cambista es un home com tots los demés, ab las sévas mans, los séus ulls y 'l séu nas á la cara; pero no m' hi vull enfundar y prefereixo tirarmho tot á la esquina, encara que siga á riscos de tornarme geperut.

No 's pot negar que vostés son gent de recursos: sempre buscan algú per plantarli 'l mort y quedarse descansats. Avans los que tenían la culpa de tot eran los moderats; després va ser en Bismark; ara som los libre-cambistas.

Y bè, ¿qué 'n té que dir del libre-cambi? Cada vegada que 'ls sento exclamarse, queixantse de las conseqüencias que ha de portar, la veritat, potser á vosté l' hi sabrá grèu la confiansa; pero 'm fan riure, si senyor, me fan riure de debò.

¿A qui se l' hi ocorreix dir mal d' una cosa que ha de fer la séva felicitat? ¿No fora ridicul y admirable que un home estés lamentantse per la por de que aviat l' hi hagués de tocar la grossa de Madrit?

Pues lo mateix es dir mal del libre-cambi. S' exclaman vostés perque suposan que ab la entrada de productos extranyers los del país no 's despatxarán?

¿Y qué? ¿Qué té més portar, verbi gracia, un pantalon de panyo inglés que de panyo de Tarrassa? ¿Qu' es menos calent potser?

Si lo que fan aquí es per l' estil de lo d' allá ¿perqué no té de vendre 's del mateix modo?

Dirá que lo que 'ns entrarà será tant y tant barato, que lo d' aquí no podrá sostenir la competencia de préus.

¿Y bueno! Si tant y tant barato es, necessitarém menos quartos pera viure y vestirnos, y, per lo tant, per poch que treballém ja 'n tindrem prou.

¿Vostés son liberals? Ravés fregits son.

Ves si ho fossen si s' oposarian á que 'ls barcos de todas las naciones tinguessen los mateixos drets, que tot entrés per tot libremet y que 'ls homes s' estimessin com á germans, sense posar dificultat de cap classe á las sévas especulacions.

Tota la por de vostés está en que Inglaterra, per exemple, s' enriqueixi á costas d' Espanya.

¿Egoistas!

¿Y qué té més que s' enriqueixin los d' allá que los d' aquí? ¿No som tots fills d' un mateix Criador, encara que 'ls inglesos siguin rossos y nosaltres morenos?

Vostés sempre han viscut equivocats: may he vist en aquet país ningú que sapigués mirar la qüestió baix lo séu verdader aspecte, al tractar de regenerar y enriquir la Espanya.

He dit ningú, y dech rectificar: ara últimament ha sortit un home, un home sol: aquest home es en Camacho.

Si senyor; aquest insigne ministre ha sapigut trovar verdaderament la clau del enigma.

¿Volen salvar la patria?

Donchs crehin nous recursos, trayent lo such de lo que se 'n pot treure; pero no anant á apretar ni á xucar als pobres extranyers.

Contribucions novas: aquest es lo secret.

Ja 'm sembla que 'l sento:

—Las contribucions, en lloch de favorir lo desarrollo de la nació, al contrari, aixafan al contribuyent y matan lo comers y la producció.

¿De veras?

Es vosté un ignocent. ¿Es á dir que si 'ls posa una contribució lo país ne queda ressentit?

¿Sab per qué? Perque tot vol trassa: es precis inventarse impostos que no entorpeixin la producció.

¿Pensa vosté que si á cada casa que hi ha un mort se l' hi feya pagar una contribució, se moriria menos gent? No senyor; se moriria la mateixa.

Donchs busquin cosas per l' estil, y no s' embranquin per combatre 'l libre-cambi sense motius racionals.

Res més tinch que dirli. Aprofito aquesta gcsió pera oferirli 'ls meus serveys. Soch representant de varias casas de Liverpool, y pot disposar de mi en tot lo que 's refereix á la importació d' articles inglesos, desde las agullas de cusir hasta 'l carbó de pedra.

P. TARDISTA.

A ván veure 'l número passat. A pesar de las precaucions que varem pendre, no hi vá valer res: varem ser victimas de un seqüestro.

Lo govern pot seqüestrar á la Campana tant com vulga: á pesar de tot, la Campana no 's casará ab lo govern.

A Fransa avants de concloure 'l tractat de comers ab Espanya van obrir una informació per averiguar l' estat de las industrias.

Aquí á Espanya res d' aixó. Los industrials espanyols son menors d' edat, y per aquestas cosas basta 'l parer y la desició dels curadors.

Los curadors de l' industria son los libre-cambistas madrilenyos.

L' obrer Roca y Galés féu un discurs davant de la comissió del Congrés manifestant los perjudicis inmensos que han de sufrir las classes treballadoras á conseqüencia del tractat ab Fransa.

Y 'l Sr. Ruiz Gomez, un dels capitossos del libre-cambi, mentres vá durar lo discurs vá estar pesant figas.

Aixís se fan tots los tractats de comers: dormint.

En Moret ha presentat una memoria al govern, indicant la manera de que á Espanya no hi haja emigració.

L' única manera jo la sé. Que emigrin los libre-cambistas.

Una frase del Sr. Camacho en lo Congrés:

«Nosaltres no demaném la protecció de la prempsa per treure endavant los nostres projectes, perque si son dolents, l' opinió se imposa y 'ls tirarà per terra.»
¿No 'n faria pocas de cosas l' opinió.... si no l' aixeessin!

Encara supuran las tarifas y ja se 'ns obra un' altra llaga: lo tractat de comers ab Fransa.

Es una llaga aquesta per la qual amenassa dissiparse la industria espanyola.

Los libre-cambistas de Madrit asisteixen al sacrifici y aplaudeixen. Se figuran que son als toros y que l' industria es un toro de gracia.

—¡Que lo mate Camacho!

Y are com are ja l' hi donan los passes ab la muleta.

¡Cuidado ca ta coje!

Figürinse que tal es aquesta gent per lo que ha fet lo *Círcol de la Unió Mercantil*.

A pesar de que allá, primer qu' en lloch, ván protestar contra las tarifas de la contribució industrial, ha bastat que Catalunya fes una protesta semblant, pera publicar un manifest tatxantnos de bullangueros, sediciosos, y enemichs de la felicitat d' Espanya per oposarnos al tractat de comers.

Los herèus de D. Quijote son aixís: ab tal que se sacrifici á Catalunya, 's deixarán arrencar la pell per en Camacho.

Ja ho he dit avants: lo sacrifici de l' industria catalana es per ells una gran corrida de toros, y ja se sab que per anar als toros, saben empenyarse 'l matalás.

Alguns firmants del manifest del *Círcol de la Unió Mercantil* son zorrillistas.

Com á partidaris del libre-cambi dihen *sediciosos* als que tancan la botiga; pero com á politichs volen la *revolució permanent*.

¿Vostés troban extranya aquesta contradicció?

Donchs vegin, aquí esta la gracia.

Es molt sensible qu' en las tarifas del tractat de comers ab Fransa s' hajan descuidat de inclourehi una partida. Lo qual nos fá creure que tindrà l' entrada libre.

Nos referim á la filoxera.

Per ara ja la tenim ficada á l' industria; després la tindrem á las vinyas.

Y llavors ¿de qué farem manegas?

Quan la comissió de obrers catalans vá anar á veure á n' en Camacho aquest los vá rebre estant dret.

Es á dir: de la millor manera perque acabessin aviat y toquesin lo dos.

¡Pobre Camacho! Ni siquiera sab aquells versos de Camprodon:

«En los negocios de Estado la buena forma es el todo.»

No s' hi encaparrin: pèls moments de perill, los espanyols tenim un general molt bó y que no recula pera res: lo general *No importa*, ó siga 'l general *Tant se m' endona*.

Per lo tant, deixém de fer corre 'l talers y apreném á tocar la guitarra.

La miseria ab música es més divertida.

Lo Senat ha aprobat un vot de confiansa en favor del govern de 'n Sagasta.

Pochs dias avants de caure en Cánovas, també 'l Senat vá donarli un vot de confiansa.

Ja se sab: quan apuntalan una casa, es senyal de que amenassa ruina.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Los *Josefinos* de Martorell tiran endavant los séus projectes de combat contra la desmoralisació revolucionaria. Sembla que per are pensan montar una escola católica á la qual assistirán los homes y donas barrejats. ¡A salao! Y aixís combatirán la desmoralisació.

A Vilafant un ricatxo tenia l' intent de establir unas menjas carmelitas al poble perque dessin l' ensenyansa en detriment de la mestra seglar. Vá haberhi una reunió de vehins á la Rectoría y com la majoría no vá estar conforme ab l' innovació projectada 'l rector se 'ls vá treure del davant á insults y malas paraulas. Es llástima que al seminari no estudiessin los aprenents de capella un tractat de *urbanitat evangélica*.

Per rector trempat lo de Cornet (Manresa). A un enterro de una casa de pagés vá anarhi montat en una euga; desde de dalt de l' euga vá cantar las absoltas..... y al veure que 'ls que duyen la caixa no podian seguirlo, deya:—¡A veure si hauré d' anarhi ab lo fuet!... L' anar á un enterro ab euga té dos ventatjes: la de no cansarse y la de fer l' aprenentatje de cabecilla.

A Rubí l' inspector de primera ensenyansa passá revista á las escolas en companyia del rector y de la Junta. Al passar per davant de l' escola protestant, lo inspector vá entrarhi tot sol: lo rector no vá voler entrarhi, lo qual no es d' extranyar; pero tampoch vá voler entrarhi la Junta, y aixó que alguns dels que la componen se dihen liberals y fins republicans.—Además, l' arcalde de Rubí vá negar permís als fusters perque celebressin ball lo dia de Sant Joseph. En cambi l' rector que 's diu Joseph vá celebrar una vetllada musical fent una gresca extraordinaria.

EN LO PLÁ DE LA BOQUERÍA.

(ENTRE DOS EMBLANQUINADORS.)

—Ja ho véus, Jan; seguint lo ball, tot esperant si algú 'ns crida.

—Noy, aixó es la nostra vida; Rambla amunt y Rambla avall.

—Y no es aixó lo pitjor.

—¿No? ¿Donchs qu' es per tú?—¿Per mí? Que no sols no veig veñt un temps un rixuet millor, sinó que com més aném més embolicats vivim, més gana y més set tenim y menos quartos guanyém.

—¡Ja tens rahó! L' altre dia feya una cuyna, y á fé, vaig arribá á sapigüe certs embulls que no sabia.

Eran dos senyors d' edat que allá á la eixida fumavan, y, tot gronxantse, parlavan ab molta formalitat.

«Créguim, deya l' un, á mí no m' ha sorpres ni un moment: quan vá pujá aquesta gent ja vareig pensarmho així.

¿Ells treuren los mails de sobre? ¿Ells salvar la Espanya? ¡Cá!

Ja poden prometre, ja: lo prometre no fá pobre.

Es clar, l' altre contestava: ¿qué han fet desde qu' ells hi son?

Barallarse ab tot lo mon, y espatllá 'l que no ho estava.

Peró 'm sembla que al final trobarán lo que dihém: veyam si ans de poch veurém los canovistas á dalt.»

Després van parlar dels drets, qu' ells los van trobar molt torts, dels ministres, de las Corts, y d' enredos com aquets; y sempre anavan trobant que las cosas s' embolican, y que si 'ls sants no s' hi fican nos divertirem en gran.

—¿Es dir que 'ls que manan ara caurán aviat?—Diu que sí, y que han de torná á veni aquells d' avants.—¡Ay la mare!

¡Vaya uns altres aligots!

Prou que me 'n recordo bè del temps qu' ells hi varen sé; ¡que 'n féyam poch de quartots!

—Com ara, si fá no fá.

¿Qué hem fet may, al cap y al fi?

Res; rondar d' allá per 'quí,

y tornar d' aquí per 'llá.
 Noy, aixó de la política
 podrà afavorir alguns altres,
 pero lo qu' es per nosaltres
 la ganancia es molt raquítica.
 Quan era jove jo hi creya;
 pero ab lo transcurs dels anys
 he rebut molts desenganys
 y ara no tinc cap ideya.
 —Ni jo. Tant sols una volta
 m' he levatat: un cert plaga
 va prometre'm bona paga
 si guanyavam la revolta.
 —Y ho va cumplir?— ¡Vatú 'l mon!
 Vaig fer l' home, vaig cridar,
 y sabs lo que 'm van donar?
 Onze mesos de ponton.
 —Si noy, si, aixó son paranyes
 que arman a la gent de bè.
 sempre: ara vè y ara vè...
 y aixís van passant los anys.
 Jo ho dich sempre: 'l mal d' Espanya
 per curarse es massa vell.
 —No tens la canya y pinzell?
 Donchs ¡viva 'l pinzell y canya!
 ¿Que 'n farém que caygan uns
 y 'n pujin d' altres després,
 si lo qu' ells desitjan es
 escurarnos bè tots junts?
 Per xó lo que jo procuro
 es anar tirant bè 'l mal,
 y mirar si 's guanya un ral
 ja que no 's pot guanyá un duro.
 ¿Que aquell ha pujat? ¡Y á mil!
 ¿Que aquest baixa? No m' hi mato.
 Ni 'l pa anirà més barato,
 ni farán abaixá 'l ví.
 —Tens rahó, noy: prou tabola:
 quan siga 'l cas, treballar,
 quan se puga fer. menjar,
 y ¡alsa, que rodi la bola!
 —Si, si, continuém lo ball
 tot mirant si ningú 'ns crida.
 —Y seguim la nostra vida
 Rambla amunt y Rambla avall.

C. GUMA.

Un ministre parla davant de las Cortes
 y exclama:
 «¿Qué haviam de fer per tornar á
 Espanya 'l crédito que necessitava?
 Una operació, y l' hem feta.»
 Jo ho crech.
 L' hi han fet una operació quirúrgica,
 y sembla que no podrà pas resistirla.

Entre 'ls presos de aquests dias n' hi ha un acusat
 de promoure escándol.
 Y després s' ha vist que aquest pobre infelís es un
 mut.
 Figúrinse quins crits devia dar.

Una excusa donan los constitucionals per disculpar
 á n' en Camacho.
 —¡Pobre Camachol diuhen: sápigán que las tarifas
 que ha plantejat son fetas pels conservadors: ells las
 tenian preparadas y las haurian plantejat també, si
 haguessin continuat al frente del govern.

Lo fet, en altres termes, es lo següent:
 Una mare per matar las ratas, ompla unas quantas
 pansas d' arsénich.
 La mare t' un fill llaminer, veu las pansas y se las
 cruspeix. ¡Pobre criatura! Es trist; pero no hi ha remey,
 se mor' envenenat.
 La mare es lo partit conservador, la criatura en Camacho
 y las pansas las tarifas.
 Aquí lo trist es que 'ls mateixos constitucionals
 tractin á n' en Camacho de criatura llaminerera.
 Y aixó que 'l ministre de Hisenda que s' ha menjat
 las pansas conservadoras, t' la friolera de 65 anys.

Aquest any las parroquias de Barcelona ván acordar
 suspndre las professons de Senmana Santa.
 Es molt natural.
 Are com are las professons ván per dintre.

Ha sortit un nou periódich monárquich democrá-
 tich. Se titula *El Norte*.
 Lo *Nort* del partit de 'n Moret ja sabém quin es: So-
 ta, caball y rey.
 Es dir: escudella, earn d' olla y entrant.

Un rasgo de ingeni del Sr. Sagasta.
 En un dels seus últims discursos vá calificar als in-
 dustrials de *fantoques*.
 Es dir: de putxinelis ó de títeres.

En vista d' aixó y tornant favor per agravi, los fan-
 toches cridarém:
 —¡Visca 'l tupé del Sr. Sagasta!

Un ministerial fet á proba de impostos deya aquest
 dia:
 —Siga com siga, lo govern de la fusió es lo millor
 govern possible.
 Resposta de un amich seu:
 —Será tant bon govern com vulgas; pero t' un gran
 defecte.
 —¿Quin defecte?
 —Que s' está tirant contribuyents als ulls.

Ha mort lo rector de Castelló de Ampurias á conse-
 quència de havérseli clavat una espina al estómach.
 Es molt sensible que 'l cumpliment dels preceptes de
 l' iglesia ocasioni aquestas victimas.
 Si 'l pobre rector hagués menjat l' escudelleta, no
 l' hi hauria succehit aquesta desgracia.

Divendres de la senmana passada m' estava jo tran-
 quilament buscant la solució de un problema poli-
 tich, plantejat de la següent manera:
 «Un ó altre ha de governar á Espanya.»
 «Are bè: en Cánovas está desacreditat.»
 «En Sagasta acaba de desacreditarse.»
 «En Moret no hi ha necessitat de que 's desacrediti.»
 Aquí arribava jo dels meus cálculs, quan sento una
 canonada y se m' enraman los dits.
 —¿Qu' es aixó? pregunto tot esbarat.
 —¿Que vol que siga? D. Estat de siti que dirigeix la
 paraula als barcelonins.
 ¿L' Estat de siti? Donchs fora problemas: basta de
 matemáticas.

Los bolsistas miran ab mal ull lo moviment de pro-
 testa dels barcelonins.
 Está clar: paran lo ram per cassar primas y una mi-
 ca de soroll de res los esgarria 'l vol, y se 'n han d'
 entornar á casa ab las gavias vuídas.
 —¿De qué 's queixan? ¿qué tenen los industrials?
 preguntava un bolsista.
 —No res, es que 'ls roncan....
 —¿Los budells?
 —No, las butxacas.

Botigas que no han tancat:
 Las tabernas.
 Y las iglesias.

Conversa cullida al vol, llavors del tancament de
 portas:
 —¿Ja ha fet provisió senyora Tuyas?
 —¿Y donchs? Si senyora. Miri aquí: hi comprat un
 bacallá, dos pans de sis lliuras y un quarteró d' arrós.
 —Ha fet molt santament, perque l' arrós diuhen que
 á algú aviat se l' hi acabará.

Pregaria de un botiguer:
 «Verge de la Bonanova: si féu que las cosas vajin
 tal com desitjo, vos portaré la clau de la botiga al ca-
 maril.»

Un vell de vuitanta anys agafa una malaltia: lo met-
 je que 'l visita troba qu' en aquell cos hi ha encara
 molta resistencia, lo cuida ab molt interés y logra
 vence la gran enfermetat.
 —Vaja, l' hi diu veyentlo convalescent, que bèn
 pochos á la edat de vosté poden alabarse de sortir de
 una malaltia tant terrible.
 Lo vell llemsant una riattleta trista, respon:
 —Casi bé no valia la pena.

Una actris se casa ab un tal Eduardo y 's retira del
 teatro.
 Al cap de tres ó quatre mesos una amiga la troba é
 ignorant que s' haja casat, l' hi pregunta:
 —¿Y donchs, quin paper fas ara?
 Ella respon:
 —Ja no puch fer més que una comedia: *Los hijos de
 Eduardo*.

A la plassa mercat de Sant Joseph:
 —Mestressa, ¿á quán las taronjas?
 —A vint quartos la dotzena.
 —¿A divuit?
 —No, ha de ser á vint.
 —Bé, ¿me 'n donará 13 per 12, veritat?
 —Vaja... vosté no callaría may. N' hi donaré una
 de més.

—Bueno, dónguim aquesta y las otras dotze ja vin-
 dré á buscarlas un altre dia.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—*Di-rec ter.*
- Id. 2.ª—*Se-dent.*
- ANAGRAMA.—*Poll-llop.*
- FIGURA DE PARAULAS. M A R
A S
A L A
S A
R A L

5. GEROGLÍFICH.—*Qui té vicis té desficiis.*
 Han endevinat totes las solucions los ciutadans Pere
 Micos y P. Astals; 4: S. P. M.; 3: Ninot de pega y Reque-
 tetrech; 2: Nassari, Pigrau y Home del Os y 1 no més
 Un Cap-de-matxo.

XARADAS.

I.

Qui paga, *segona-terça*,
 diu un molt antic refrá;
 més qu' es are aixó á l' inversa
 aquí á Espanya 's veu bèn clar.
 Si qui paga *dos-hu-inversa*
 casi assegurarse pot,
 qu' en Camacho la cartera
 no tindria ni una *tot*.

UN TAPÉ Y F. DE T.

II.

En faltantme alguns dinés
 lo *hu-dos total* desseguida
 per guanyá 'ls y no es mentida
 lo que dich: no es darne *tres*.

PAU SALA.

MUDANSA.

A casa de 'n Tot Rígal
 farà cosa de vuyt dias
 que un *tot* encengué l' Elias
 gastant carbó de *total*.
 Y al véure aixó en Matias,
 vá exclamar:—¡Ay jo 't *total*!
 aquest pedás d' animal
 no fá més que ximplerías

LL. MILLÀ.

TERS DE SÍLABAS.

.. .. .

.. .. .

.. .. .

Primera ratlla horisontal y vertical: nom d' home.
 Segona ratlla: una trampa. Tercera ratlla: un lladre.
 AGUILETA.

GEROGLÍFICH.

D

Duro Pela Ral Centim

id

BON

dat

1/2 |
| 1/2

HERMOSA LOLA.

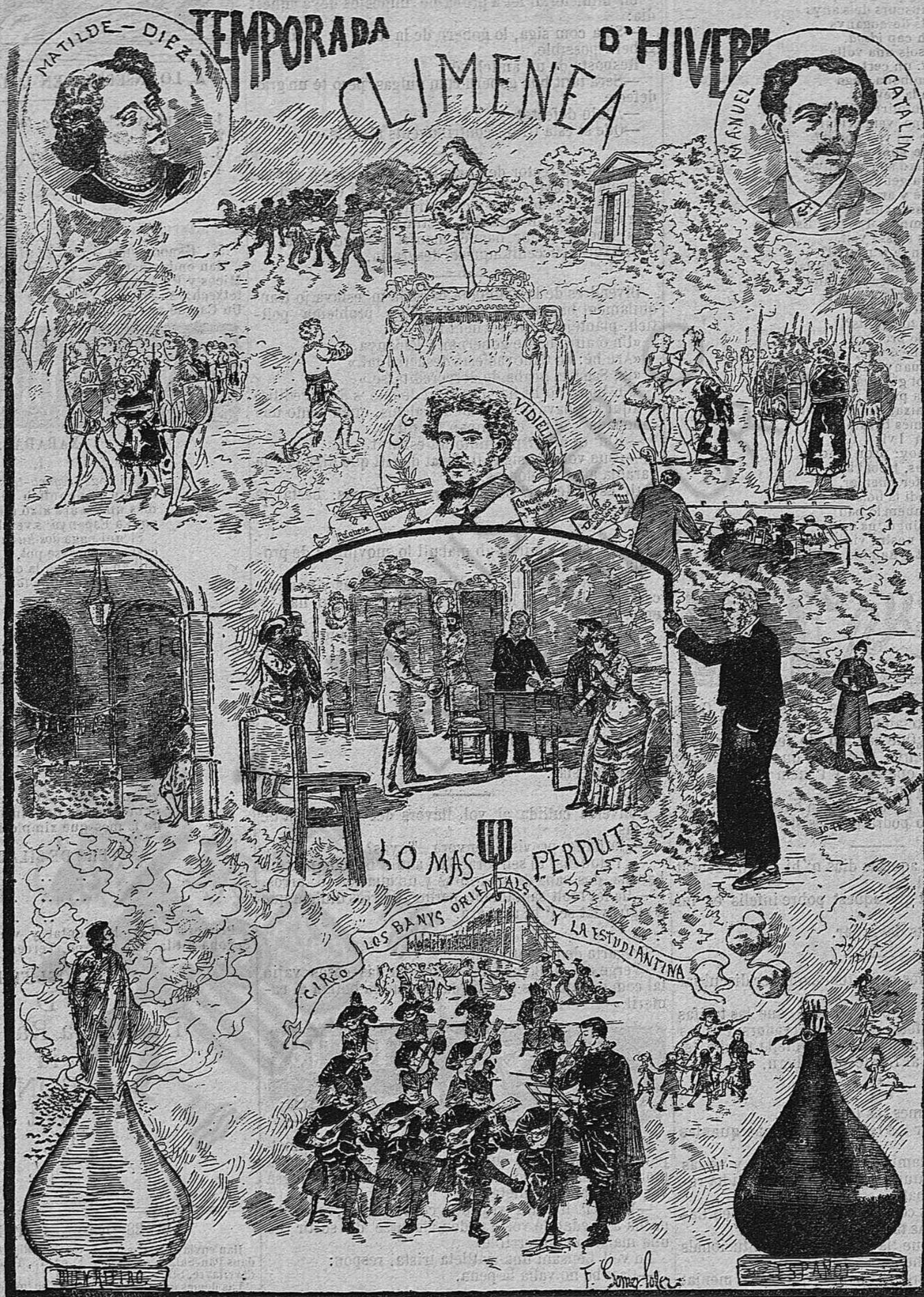
CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls citta-
 dans Pan Sala, Un Tapé y F. de T., Terenci, Nap y Que, Músch,
 Carrilayre, Simbori y Un Sindich.
 Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch
 las que 'ns envian los ciutadans Fulanos de tal, Hermosa Lola, Un
 nogué que no fa nous, E Farré, Llam-brochs, Crema-Gamot, Xum
 xum Tabach, J. Codina y R., y Damiá Bleim.
 Ciutadà B. Escudé Vila: Té molta rahó, pero la senmana passada
 sorpresos per 'l estat de cosas que se 'ns va venir á sobre, varem
 tenir que fer esforços per sortir, apelant als originals de *L' Esquetla*.
 En aquest concepte creyém qu' estarà satisfet sabent que en la tri-
 bulació del moment, la poesia de vosté, va prestarnos un favor d'
 aquells que no 's pagan.—Pesca Pésols: Publicarém lo geroglífich.
 —E. Baltiseria: Per obtenir *El Tio Conejo* s' haura de dirigirse di-
 rectament a la administració d' aquell periódich.—Corsaner: En lo
 quadret de costums hi ha poca espontaneitat.—Jaumet 2 y Ros:
 Publicarém lo quadret.—Músch Carrilayre: Hi anira un epigrama.
 —J. Barbany: Las poesias encara que regularment verificadas, son
 molt fluixas.—Un curios: De certas noticias n' ha de respndre una
 persona coneguda: la que 'ns dona te ademés un defecte, es vella.
 —J. Molas Ballester: Hi ha poca facilitat en la versificació. Vaja, que
 si vosté vol ho fa millor.—Un Tapé y F. de T.: Aceptém lo que 'ns
 envia.—Corresponsal, Sallent.—F. S. Vilafant y P. A. Martorell:
 Gracias per las noticias que 'ns envian.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj*, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 22

(Composició de F. Gomez Soler.)

PRINCIPAL.—*Matilde Diez*.—*Manuel Catalina*.—Ball de gran aparato: *Climenea*.—Concert del distingit *Vidiella*.
 LICEO. Ompla 'l lloch dels empressaris
 un moro que vén rosaris.
 ROMEA.—*Lo más perdut* drama de D. Joseph Feliu y Codina.
 CIRCO.—*Los banys orientals*, lletra y música de D. Joseph Coll y Britapaja.—L' estudiantina *Fíguro*.
 ESPANYOL Y BUEN RETIRO. . . : . ¿Dos redomas encantadas?
 Competencias redomadas.